

τόπον ὀλεθρίαν τύχην σου! Ἀδελάρδε, τὰ κα-
θήκοντα ταῦτα, οἱ νόμοι οὗτοι, τοὺς ὁποίους ἀ-
πεχθάνομαι, ἡ τῆς μονῆς αὐστηρότης καὶ ἡ ἐν
αὐτῇ ἡτυχὸς φρίκη, οὐδὲν ἀποσπᾷ τὴν καρδίαν
μου ἀπὸ τῆς προσφιλοῦς μνήμης σου. Ἡ Ἐλοΐζα
σου, εἴτε ἐλδοτος εἰς τὰ δάκρυα ἐπὶ τοῦ τύμβου
τῶν νεκρῶν, γονυπετῆς στενάζῃ, εἴτε παριστα-
μένη ἐν τῷ ναῷ, τὸν Θεὸν τῆς ἐπικαλῆται, ὁ ναὸς,
οἱ τάφοι, τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ, οὐδὲν δύναται
νὰ τὴν μεταπείτῃ, καὶ ἡ ψυχὴ τῆς βρυσανίζο-
μένη, ἀναπνέει μόνον διὰ σέ καὶ βλέπει σοῦ μό-
νου τὴν εἰκόνα. Ὅταν τοὺς ἱεροὺς ψαλμοὺς ψάλ-
λωμεν, νομίζω τὴν φωνὴν σου ὅτι ἀκούω· ὅταν
τὸ θυμίαμα ἡ χεὶρ μου ῥίπτῃ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πυ-
ρὸς, καὶ τὸ νέφος τῶν εὐωδίων του ἀνυψοῦται,
σοῦ τὴν εἰκόνα νομίζω ὅτι βλέπω διαπερῶσαν
τὴν ἀτμὴν του, καὶ τότε οἱ βραχίονές μου ἐκτεί-
νονται πρὸς τὸ ἀγαπητὸν ἐκεῖνο φάντασμα·
ἄτακτοι τότε εἶναι αἱ εὐχαὶ μου, ἀποπλανῶνται
καὶ χάνονται. Ὁ δὲ ναὸς ἀνθοστεφής, αἱ δ' ἐορ-
ταὶ ἡμῶν καὶ ἅπαντα ἡ πομπὴ των, ἅπαντα αὕτη
ἡ καταπληκτικὴ λατρεία, οὐδὲν πλέον ἔχει πρὸς
ἀπάτην μου, οὐδὲν πλέον ὑπάρχει· ὅταν πέριξ
τῆς ἱερᾶς τραπέζης, ἐνθα μύρια φῶτα λάμπουσιν,
ὁ ἄγγελος κύπτῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος μέτωπον εὐσεβές,
κατὰ τὴν φοβερὰν στιγμὴν τῶν θείων μυστη-
ρίων, ἐν τῷ μέτῳ τῶν στεναγμῶν τῶν ψαλμω-
δίων καὶ τῶν προσευχῶν, ὅταν τὸ σέβας τὰς
καρδίας ἐμπληροῖ ἀπὸ τρόμου ἱεροῦ, καὶ τότε
πάλιν ἡ φλεγόμενη καρδία μου ἐσὲ ἐπικαλεῖται
καὶ σέ μόνον λατρεύει.

Ἀράμε κατεσπευσμένως πλησίον τῆς Ἐλοΐζης καὶ
ἔσο βέβαιος ὅτι σέ ἀγαπᾷ· Ἀδελάρδε, ἐντὸς
τῶν βραχιόνων μου ὑπερισχύεις καὶ αὐτοῦ τοῦ
Θεοῦ. Ναί, ἐλθέ· τόλμησον νὰ τεθῇς μεταξὺ τοῦ
οὐρανοῦ καὶ ἐμοῦ, διαφιλονέικητον πρὸς αὐτὸν
τὴν καρδίαν μου. . . καὶ ἡ καρδία αὕτη εἰς σέ
μόνον ἀνήκει. Πλὴν τί εἶπον; Ὁχι, σκληρὲ, φύγε
μακρὰν τῆς ἐρωμένης σου· φύγε, καὶ πρὸς τὸν
Θεὸν παραχώρησον τὴν ψυχορραγοῦσαν Ἐλοΐζαν·
φύγε, καὶ τὴν ἀπειρίαν τῶν θαλασσῶν φέρε
μεταξὺ ἡμῶν· ἅς κατοικήσωμεν τὰς δύο ἅκρας
τῆς μεγάλης αὐτῆς οἰκουμένης. Ἐν τῷ κόλπῳ
τοῦ Θεοῦ μου, ὅταν ὁ ἔρως μου ἐκπνέῃ, φοβοῦμαι
ν' ἀναπνεύσω τὸν ἀέρα, ὃν ὁ Ἀδελάρδος ἀναπνέει.

Μὴ ἔλθῃς. Ὁχι, ἀγαπητέ μου, ἐγὼ πλέον διὰ σέ
δὲν ζῶ. Σοὶ ἀποδίδω τοὺς ὅρκους σου, ἐμὲ πλέον
μὴ συλλογίζεσθαι. Καὶ σεῖς, προσφιλέσταται τῆς

παρρηφόρου ψυχῆς μου τέρψεις, χαίρετε! Καὶ
σεῖς, γλυκεῖαι πλάνκι ἐρωμένης ἀποπλανηθείσης,
χαίρετε! Σᾶς ἀφήνω διὰ παντός, καὶ ἡ καρδία
μου τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἔχει· χαῖρε, ἀγα-
πητέ Ἀδελάρδε, χαῖρε, ἀκριβὲς σύζυγε. . . Χαῖρε,
τὸ πᾶν.

Ὡ χάρις φωτεινὴ! ὦ ἐμβριθὲς σοφία! Ἀρετὴ,
οὐρανία κόρη, ἱερὰ λήθη τοῦ κόσμου, σεῖς αἵτινες
μοὶ ὑπόσχεσθε τέρψεις αἰωνίας, φέρετε τὴν Ἐλοΐ-
ζαν εἰς τὸν κόλπον τῶν ἀθανάτων. . . Τώρα
θνήσκω, Ἀδελάρδε, ἐλθέ νὰ κλείσῃς τὰ ὄμ-
ματά μου· θ' ἀπολέσω τὴν ἀγάπην μου, τοῦ
φωτὸς στερουμένη. Εἰς τὰς τελευταίας δὲ αὐτὰς
στιγμὰς, ἐλθέ τοῦλάχιστον νὰ μοι δώσῃς τὸν
τελευταῖόν σου ἀσπασμόν καὶ νὰ λάβῃς τὸν τε-
λευταῖόν μου στεναγμόν.

Ὅταν δ' ὁ θάνατος σβέσῃ τὴν δαῖδα τῶν ἡμε-
ρῶν σου, ἅς μᾶς ἐνώσωσιν εἰσέτι καὶ ἐντὸς τοῦ
ζοφεροῦ μνήματος. Ἐκεῖ ἡ χεὶρ τῶν ἐρώτων ἅς
ἐγγαράσῃ τὴν ἱστορίαν ἡμῶν. Ἐκεῖ ὁ ὁδοιπὸρος
ἐν δάκρυ χύων εἰς τὴν μνήμην μας, ἅς λέγῃ·
Ἡγάπησαν ὑπὲρ τὸ θέον ἀλλήλους, ὑπῆρξαν
δυστυχεῖς· ἡμεῖς ἅς στενάζωμεν ἐπὶ τοῦ τάφου
των καὶ ἅς μὴ ἀγαπήσωμεν ὡς αὐτοί. »

A. I. ΟΛΥΜΠΙΟΣ.

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΤΩΝ ΙΑΠΟΝΩΝ.

Τοσαῦται εἶπιν αἱ περὶ τῆς θρησκείας τῶν
Ἰαπόνων ἀντιφάσεις τῶν διαφόρων συγγραφέων
τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἐνασχοληθέντων,
ὥστε πολὺ δύσκολος ἀποδίδεται ἡ ἐξακρίβωσις
τῆς ἀληθείας· τὴν δυσκολίαν ταύτην ἐπαυξάνει
ἔτι μᾶλλον καὶ ἡ ἐκ τῆς χώρας ταύτης ἐξο-
στράκισις τοῦ χριστιανισμοῦ, καὶ αἱ μέγισται
ποιναὶ αἱ εἰς τὸν περὶ θρησκείας τολμήσαντα
νὰ ὁμιλήτῃ Ἰάπωνά ἐπιβαλλόμεναι. Οὐχ' ἦτον
ὁμῶς, εἰαὶ λεπτομέρειαι τινὲς εἰς ἃς οἱ διάφοροι
συγγραφεῖς συμφωνοῦσι μεταξὺ των, καὶ τὰς
ὁποίας θέλομεν ἀναφέρει.

Ἡ ἀρχικὴ ἐθνικὴ θρησκεία τῶν Ἰαπόνων καλεῖ-
ται Σιν-σιου ἐκ τοῦ σιν θεός, καὶ σιου πίστις, οἱ
δὲ ὁπαδοὶ αὐτῆς καλοῦνται Σίντοος· τὴν παρα-
γωγὴν ταύτην παραδέχονται οἱ πλεῖστοι τῶν
συγγραφέων· ὁ Σιθόλδ ὁμῶς παραδέχεται ὅτι ἡ

παρίως Ἰαπωνικὴ ὀνομασία εἶναι Καμι-νο-μιτσι, ὅπερ δηλοῖ, « ἡ ὁδὸς τῶν Καμι » ἢ ἁγίων· ταύτην οἱ Σίναι μετέφρασαν εἰς Σχεντάο, ὅπερ μετέπειτα οἱ Ἰάπωνες ἐτροποποίησαν εἰς Σιντόο.

Τὸ μόνον ἀντικείμενον λατρείας τῶν Ἰαπώνων εἶναι ἡ Τεν-σιο-δαϊ-τσίν, ὅπερ δηλοῖ, « ἡ μεγίστη θεότης τοῦ Ἡλίου, » καὶ ἥτις φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ πολιούχος θεότης τῶν Ἰαπώνων. Ὑπάρχουσι προσέτι καὶ χιλιάδες ἄλλαι κατωτέρων θεοτήτων, καλουμένων Καμι, τῶν ὁποίων αἱ πλείσται εἰσὶν ἀποθεωμένοι ἄνθρωποι· οὗτοι μετὰ τῶν Μικάδο εἰσὶν οἱ μόνοι μεσῖται μεταξὺ τῆς Τεν-σιο-δαϊ-τσίν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ ἡ Τεν-σιο-δαϊ-τσίν εἶναι τοσοῦτον ὑψίστη καὶ ἱερά, ὥστε δὲν συγχωρεῖται εἰς τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀπευθύνωσι κατ' εὐθείαν τὰς προσευχάς των πρὸς αὐτήν. Οἱ Μικάδο πιστεύουσιν ὅτι κατὰγονται κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἐκ τούτων. Καὶ μεθ' ὅλας δὲ τὰς θεότητας ταύτας, οἱ Ἰάπωνες δὲν εἶναι εἰδωλολάτραι, καθότι οὐδὲν εἰδωλὸν ὑπάρχει ἐν τοῖς ναοῖς αὐτῶν· ἂν δὲ ὑπάρχωσιν εἰκόνες τῶν Καμι τούτων, δὲν ἀπολαμβάνουσιν ὁμῶς αὐταὶ οὐδεμίαν λατρείαν. Ὁ μόνος καλλωπισμὸς τῶν ναῶν εἶναι εἰς καθρέπτῃς εἰκονίζων τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς, καὶ τινὰ τεμάχια λευκοῦ χάρτου, κατεσκευασμένα εἰς τὰ καλούμενα Γοχέϋ (gohei), ἐμβλήματα καὶ ταῦτα τῆς καθαρότητος. Ὁ Σιβόλδ πιστεύει ὅτι αἱ εἰκόνες τῶν Καμι εἰσῆχθησαν ἐν τοῖς ναοῖς κατὰ ξένον νεωτερισμὸν, καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρχον πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Βουδισμού. Ὁ αὐτὸς νομίζει ὅτι οἱ πολυάριθμοι οὗτοι Καμι ἔχουσι μεγίστην ἀναλογίαν μετὰ τῶν Ἀγίων τῶν Λατίνων. Ὁ Μιϋλαν παραδέχεται ὅτι ἡ ἀρχικὴ θρησκεία τῶν Ἰαπώνων ἦτο καθαρὸς θεϊσμός, περὶ τοῦ ὁποίου εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ εἰπωμεν τί ἦτο καὶ τί εἶναι. Κατὰ τὸν αὐτὸν Σιβόλδ, τὰ κύρια δόγματα τῆς θρησκείας ταύτης εἰσὶ συγκεχυμένα· τινες γνώσεις περὶ ἀθανασίας ψυχῆς, περὶ μελλούσης ζωῆς, περὶ μελλούσης κρίσεως καὶ ἀνταποδόσεως, περὶ Παραδείσου καὶ περὶ Κολάσεως· τὰ δὲ πέντε μέγιστα αὐτῶν καθήκοντα εἰσὶ α') Ἡ διατήρησις ἀκοιμήτου φωτός, ὡς ἐμβλημα τῆς καθαρότητος καὶ μέσον ἀγνισμού. β') Ἡ καθαρότης τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος· γ') Ἡ διαφύλαξις τῶν ἐορτῶν, αἵτινες εἰσὶ πολυάριθμοι. δ') Αἱ καθ' ὁρισμένους ἡμέρας τοῦ ἔτους ἀποδημίαι εἰς τινὰς ὁρισμένους τόπους θεωρουμένους ὡς ἱερούς· καὶ ε') Ἡ ἐν τε τοῖς ναοῖς καὶ κατ' ἰδίαν λατεία τῶν Καμι. Παρὰ τούτων

λογίζονται ἀκάθαρτοι πάντες οἱ μετὰ τῶν ἀπίστων μὴ καθαρῶν συναναστρέφόμενοι, οἱ αἰσχροὺς ἢ ἀσεβεῖς λόγους ἀκούοντες, οἱ τρώγοντες κρέας καὶ οἱ μεθ' αἵματος καὶ θνησιμαίων εἰς ἐπαρὴν ἐρχόμενοι.

Αἱ ἐορταὶ τῶν ἄρχονται δι' ἐπισκέψεων ἐν τοῖς ναοῖς, ἐνθα ὁ εὐσεβὴς πιστὸς ἐκτελεῖ τὰς ἐαυτοῦ ἀπολούσεις εἰς ἐπὶ τούτου παρεσκευασμένην δεξαμενὴν· ἀκολουθίως γονυκλινεῖ ὑπὸ στοάν (verandah) κειμένην ἀντικρὺ δικτυωτοῦ παραθύρου δι' οὗ προσδύλεται τὸν καθρέπτην, ψυθυρίζων τὴν προσευχὴν του καὶ προσφέρων τὴν ἐξ ὀρύζης, τσίου, ὀπωρικῶν ἢ οὔτινος ἄλλου εὐχρησθήτε θυσίαν του· μετὰ ταῦτα, ῥίπτει νόμισμά τι εἰς τὴν ἐπὶ τούτου νομισματοθήκην καὶ ἀπέρχεται. Οὗτος δὲ εἶναι ὁ ἐν τοῖς ναοῖς συνήθης τύπος τῆς τῶν Καμι λατρείας. Τὰ ἐν τῇ νομισματοθήκῃ ῥιπτόμενα ἀργύρια εἰσὶ προσωρισμένα πρὸς διατροφήν τῶν παρ' αὐτῶν Καμινοῦσι καλουμένων, οἵτινες εἰσὶν ἱερεῖς τῶν ὁποίων καὶ τὸ ὄνομα κατὰ γράμμα σημαίνει « ὑπηρέτην τῶν Καμι ». Οἱ ἱερεῖς οὗτοι ζῶσιν εἰς οἰκίας συννηνωμένα· μετὰ τῶν ναῶν, φημιζόμενοι ὡς πολὺ εὐπροσῆγοροι πρὸς τοὺς ξένους· ὁ Σιβόλδ λέγει ὅτι οὗτοι νυμφεύονται καὶ ὅτι αἱ σύζυγοι αὐτῶν εἰσὶν ἱερεῖαι ἔχουσαι ὁρισμένα θρησκευτικὰ καθήκοντα.

Αἱ ἀποδημίαι εἰς ἱεροὺς τόπους εἰσὶν ἐν τῶν μεγίστων θρησκευτικῶν χρεῶν τῶν Σιντόος· ὑπάρχουσιν εἰκοσιδύο τοιοῦτοι ἱεροὶ τόποι καθ' ὅλον τὸ βασίλειον, εἰς οὓς γίνονται αἱ ἀποδημίαι· ὁ μέγιστος ὁμῶς καὶ ἱερώτερος εἶναι ὁ τῆς Τεν-σιο-δαϊ-τσίν, εἰς Ἰσϋ. Ἐκαστος πιστὸς Σιντόος ὑποχρεοῦται νὰ ἐκτελέσῃ αὐτόθι τοῦλάχιστον μίαν ἀποδημίαν, οἱ εὐσεβεστεροὶ ὁμῶς ἀπέρχονται κατ' ἕτος· καὶ αὐτοὶ οἱ Βουδισταί, ἐξαιρουμένων ὁμῶς τῶν Βόνζων ἢ ἱερέων, ἐκτελοῦσι τὰς ἀποδημίας ταύτας. Ὁ Σιογνιϋ (αὐτοκράτωρ) μόνος ἀπαλλάττεται τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης· πρέπει ὁμῶς καὶ οὗτος ν' ἀποστείλῃ πρεσβείαν μετὰ δώρων εἰς τὸ ἐν Ἰσϋ ἱερὸν τῇ Τεν-σιο-δαϊ-τσίν.

[Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ]

B. BERGOS.